

RESUMÉ

Boží vztah k člověku se odehrává v dějinách spásy. Starý zákon je zvěstováním velkých Božích činů, kde klíčovou roli hraje izraelský národ. Bůh se člověku zjevuje postupně tak, aby adresát – člověk, dovedl pochopit sdělující se Boží lásku. Bůh má vždy iniciativu jako první. Boží komunikace s lidmi vrcholí smlouvou na hoře Sinaj. A nejen to, Bůh dává člověku své věčné přísliby, zjevuje mu své jméno a vyvádí ho z Egypta. Ve Starém zákoně je Bůh dokonale oproštěn od jakýchkoli sexuálních praktik, tolik vlastních polyteismu okolních národů.

Izrael poznává jediného Boha především ze zkušenosti, nikoli cestou analogie, či teologického bádání. Neboť právě z Božího sebezjevování mohl člověk poznat jeho vlastnosti a rysy. O otcovské lásce Boha k Izraeli je ve Starém zákoně řada zmínek. Mezi postavou pozemského otce a Bohem jistě existuje řada podobností, už jen proto, že člověk neumí myslet v jiných kategoriích, než lidských. Pak ovšem i mezi matkou a Bohem musí existovat nějaká podobnost, protože počátek otcovství i mateřství je v Bohu samotném.

Bůh chce být člověku vším. Boží láska nese nekonečné množství podob. Bůh je bojovníkem, vysvoboditelem, vykupitelem, Pánem, Králem, soudcem, snoubencem, manželem, ale je-li zapotřebí, je trpícím ubožákovi i matkou. Bůh nabízí milující náruč, hýčkání na klíně, útěchu i mateřskou něhu.

Tato práce v žádném případě nehodlá tvrdit, že Bůh je stejnou měrou Otec i Matka a že lze tyto pojmy libovolně zaměňovat. I když je Bůh především Otec, je v něm mateřský rys evidentně přítomen. Pokud by zde tento rys nějakým způsobem přítomen nebyl, odporovalo by to řádu stvoření. Bůh stvořil člověka jako muže a ženu, otce a matku, požehnal jim a dal jim tak podíl na své stvořitelské činnosti. Každá z těchto rolí pak jedinečným způsobem zrcadlí rys Boží lásky, tedy nejen otcovský, ale i mateřský.